ఒకేసారి మితిమీరిన వాస్తవం

అతిశయంగా పిచ్చి, దార్శనికతగా పిచ్చి

వాళ్లు నన్ను పిచ్చివాడన్నారు.

ఒకటి కంటే ఎక్కువసార్లు.

కొన్నిసార్లు నేను మరీ ఎక్కువగా ఆలోచించినందుకు.

కొన్నిసార్లు మరీ ఎక్కువగా అనుభూతి చెందినందుకు.

కొన్నిసార్లు కేవలం విషయాలను వేరే కోణం నుంచి చూసినందుకు.

మనం వర్గీకరించలేనిదానికి ఇచ్చే ముద్రే తరచూ పిచ్చి అని కాలక్రమేణా నేను గ్రహించాను.

దేవాలయం వాడిన సాధనమే ఇది.

ఒక వర్గం కేటాయించు.

ఒక ముద్ర వెతుకు.

ఒక మనిషిని, నీకు ఇప్పటికే తెలిసినదానికి ఒక తక్కువ రూపంగా మార్చు.

శతాబ్దంతో పాటు మాట మారుతుంది.

పని మారదు.

అయినా మితిమీరిన సున్నితత్వం నుంచి పుట్టే ఒక రకమైన పిచ్చి ఉంది. మితిమీరిన ప్రశ్నించడం నుంచి.

లోతు లేని ఉపరితలాలను ఒప్పుకోలేని అశక్తత నుంచి.

పిచ్చి అనేది, భాష కంటే ఆలోచన వేగంగా పరుగెత్తే ఒక గది. భావోద్వేగాలు అన్నీ ఒక్కసారే వచ్చిపడే చోటు.

హృదయం తన తలుపులు మూసుకోలేని చోటు.

దాని గుండా వెళ్లినవాళ్లు ఎవరూ మారకుండా బయటకు రారు. ఎందుకంటే వాళ్లు ఏదో చూశారు.

చూసినదాన్ని చూడనట్టు చేయలేం.

పిచ్చి తెలివితేటలకు వ్యతిరేకం అని చాలామంది నమ్ముతారు.

నాకు నమ్మకం కుదరడం లేదు.

కొన్నిసార్లు అవి దగ్గరి బంధువులు.

కొన్నిసార్లు పిచ్చి అంటే తన చివరి హద్దును చేరుకున్న తెలివితేటలు.

ఇక దాన్ని అదుపులో ఉంచలేని బిందువు.

అది మరీ ఎక్కువ సంబంధాలను చూసే చోటు.

మరీ ఎక్కువ అర్థాలు.

ఒకేసారి మరీ ఎక్కువ వాస్తవం.

అలా జరిగినప్పుడు, భాష ఇక సరిపోదు.

సంజ్ఞ—లేదా మౌనం—మాత్రమే ఒక అసంపూర్ణ అనువాదకుడిగా మిగులుతుంది.

అది గదిలో ఒక సగం.

బయటి నుంచి చూస్తే, అది అతిశయం.

లోపలి నుంచి చూస్తే, అది పూర్తిగా వేరే విషయం.

కొద్దిమంది మాత్రమే గుర్తించే ఒక ప్రాంతం ఉంది.

అది గందరగోళానికీ స్పష్టతకూ మధ్య ఉంటుంది.

గాయానికీ అవగాహనకూ మధ్య.

కూలిపోవడానికీ పునర్జన్మకూ మధ్య.

నేను దాన్ని స్పష్టమైన పిచ్చి అంటాను.

అక్కడ సంబంధాలు కనిపిస్తాయి.

ముసుగులు రాలిపోతాయి.

వివరాలు మాట్లాడటం మొదలుపెడతాయి.

దాన్ని వివరించడం కష్టం.

దాన్ని ఎన్నడూ అనుభవించనివాళ్లు దాన్ని అయోమయం అనుకుంటారు.

నిజానికి, అది దానికి వ్యతిరేకం.

అది మితిమీరిన స్పష్టత.

ఒకేసారి గమనించిన మరీ ఎక్కువ వాస్తవం.

స్పష్టమైన పిచ్చిలో జీవించేవాళ్లు దారి తప్పినవాళ్లు కాదు.

ఇతరులు ఇంకా చేరుకోని చోట్ల గుండా ప్రయాణిస్తున్నారు, అంతే.

ఒకసారి మేం ఎప్పుడూ సమయానికి చెల్లించని ఒక కస్టమర్‌ను కలవడానికి వెళ్లాం.

అతని ఆలస్యాలు అతన్ని ఎప్పుడూ బకాయిదారుల జాబితాలోకి తిరిగి తీసుకొచ్చేవి.
క్రెడిట్ మేనేజర్ కూడా జోక్యం చేసుకున్నారు.

ఆయన మిలాన్ నుంచి వచ్చినవారు.

మరింత విశ్లేషణాత్మకం.

మరింత హేతుబద్ధం.

తక్కువ భావోద్వేగం.

అయినా ఆ కస్టమర్ వినలేదు.

కాలం గడిచింది.

ఒకరోజు నేను అతన్ని మళ్లీ కలిశాను.

నేను అన్నాను:

“*అభినందనలు. బకాయిదారుల జాబితాలో ఇక మీ పేరు లేదు. చివరకు మీరూ అందరిలాగే అయిపోయారు.*”

అతను నావైపు చూశాడు.

చిరునవ్వు నవ్వాడు.

ఇలా జవాబిచ్చాడు:

“నా ప్రియ మిత్రమా, మళ్లీ చూడండి. మీకు నేను కనిపించలేదంటే, నేను అక్కడ లేనని కాదు.”

ఆ క్షణంలో నాకు ఒక విషయం అర్థమైంది.

స్పష్టమైన పిచ్చి అంటే లేనిదాన్ని చూడటం కాదు.

అందరూ ఇంకెక్కడో చూస్తుండగా, ఉన్నదాన్ని చూడటం.

అతిశయం, దార్శనికత రెండు గదులు కావు.

అవి ఒకే గది, మీరు వాడే తలుపే దానికి ఏ పేరు పెడతారో నిర్ణయిస్తుంది. దాన్ని పిచ్చి అనేవాళ్లు బయట నిలబడి ఉన్నారు.

వాళ్లు ఆ గదిని వర్ణించడం లేదు.

వాళ్లు ఆ చట్రాన్ని కాపాడుతున్నారు.

ఆ చట్రం తన బయట జీవించినవారిని ఎవరినీ ఎప్పుడూ క్షమించలేదు.

Ferdinando